

Tisztelt Bíráló Bizottság! Tisztelt Kollégák!

Amikor felkértek, hogy a tervezők nevében szóljak néhány szót ezen a jeles eseményen, elgondolkodtam rajta: mit lehet, mit érdemes mondani egy tervezőnek ilyen helyzetben. Először talán egy személyes vallomás: mikor a mérnök lettem, családkból az első voltam. A gimnáziumban kacérkodtam a jogászi pályával, majd nyelvekkel gondoltam foglalkozni, aztán a biológia és a pszichológusi hivatás csábított. Végül a matek és a fizika szeretete döntötte el a kérdést. Nem bántam meg döntésemet, nagyon élvezem a munkámat.

Ami ide tartozóan érdekes lehet, hogy mit szeretek én, mit szeretünk mi tervezők foglalkozásunkban. A tervezés folyamatát. Egy komoly létesítmény terve csak részben, sőt kisebb részben szól anyagról, technikáról, technológiáról. Nagyobb részben a gondolat a lényeg, sok ember közös munkája, egymásra hangolódása, az agyak együttműködése. Akárcsak egy zenekarban. Persze pontatlan a hasonlat. Mi nem kottából adjuk elő a zenét, hanem együtt komponálunk, s rögtön, egyidőben elő is adjuk. Különösen izgalmas ez, amikor a kivitelezővel dolgozhatunk együtt: még több szempont, még több gondolat, kiváló és inspiráló „új tagok a zenekarban”, folyamatos változások, az idő szorítása, magas adrenalin szint – töményen az élvezhető élet. A mi koncertünk sokkal tovább tart, mint a muzsikuské, ez egyszerre jelent nehézséget, de ad segítséget is. A zenekar alkotását folyamatában figyelik. Ha hibáznak, az megtörtént, nem tehető jóvá. Ha a tervező/építő csapat hibázik – amire a megvalósítás mondjuk, két éve alatt bőven nyílik alkalom –, van módja azt időben észlelni, és kijavítani. A mi produktumunkat a közönség csak végállapotában értékeli, akkor tartja azt jónak, esetleg kiválónak vagy sem.

Az Építőipari Nívódíj odaítélése most vastapsot jelent a zenekarnak. Örülünk, meghajlunk, és átfut előttünk a megvalósítás közös öröme. Húztunk benne néhány hamis hangot – amiért ezúton is elnézést kérünk jó fülű partnereinktől –, de a kiváló zenekarban vissza lehetett találni a harmóniához. Különleges feladat volt, nagy kihívás, ennek az élménye marad meg bennünk.

Még csak egyet remélünk, hogy akiknek épült, mind úgy érzik majd, hogy pont és személyesen nekik készült. Otthon érzik magukat benne, szeretnek ide jönni, itt dolgozni. Ha így van, akkor lehet teljes a mi örömünk. Köszönjük mindenkinek:

a megrendelőnek, aki alkalmat adott erre, kivitelező partnerünknek, akikkel együtt „zenélhettünk”, s azoknak is, akik tetszésüket fejezték ki. Köszönjük.

Elhangzott 2014. április 30-án, a 4. metró járműtelep Építőipari Nívódíját megörökítő emléktábla avatásán.

Horváth Adrián
FŐMTERV Zrt.